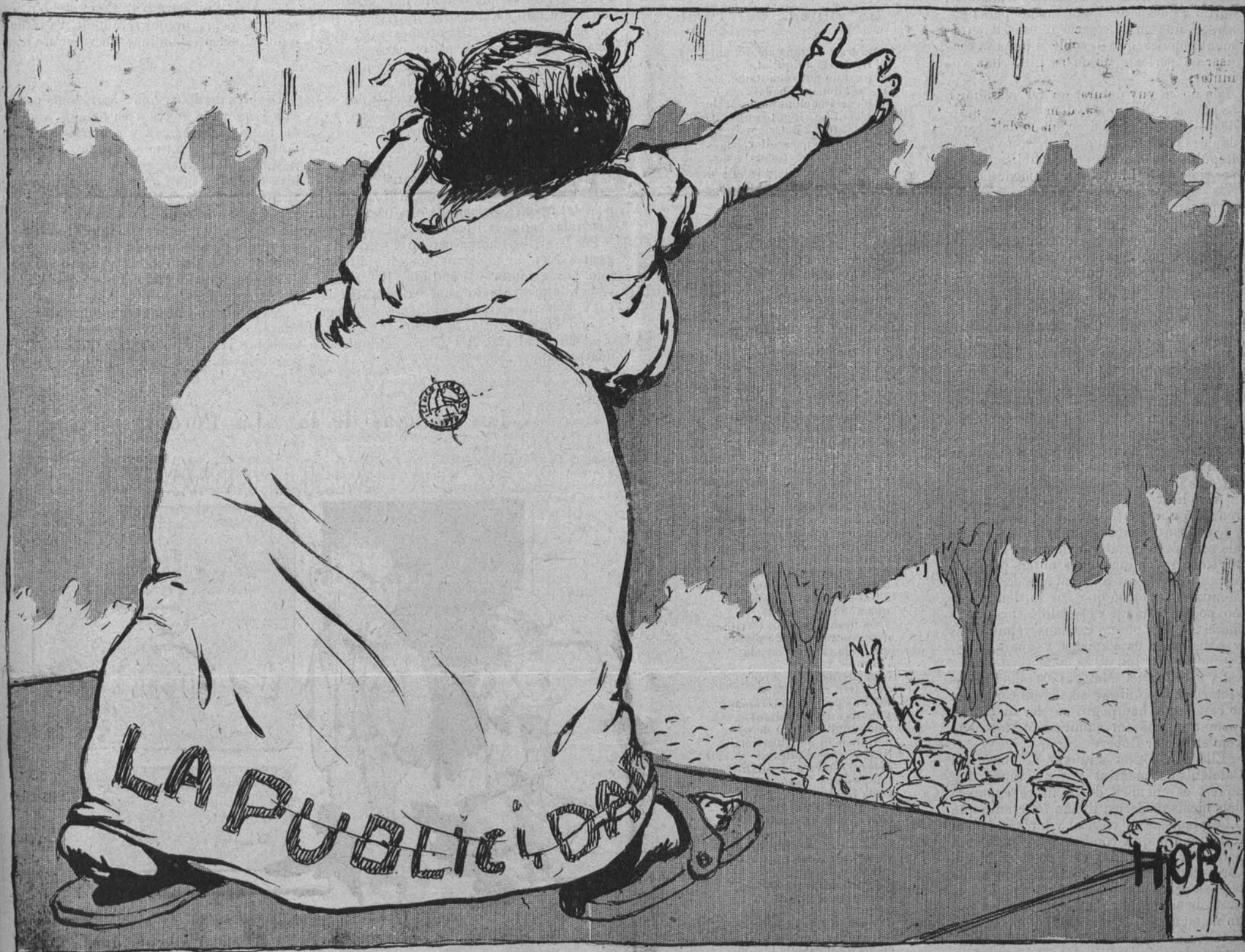

"La Perdida" contra en Robert

La Publicidad. — Per la forsa vos heu d'oposar á que s' aixequi 'l Monument al Doctor Robert.

Els Obrers. — Per qué? No era un home honrat en Robert?

La Perdida. — Per aixó mateix, brétols!

Ni las cosas del Congrés, ni l' projecte d' esquadra, ni tots aquestos assumptos que ab tot y ser interessants ja no interessan mes que als interessats que s' en preocupan per interés particular y que per lo tan no interessan als que desinteressadament posém tot el nostre interés en l' interés de la colectivitad catalana, totas aquestas cosas, dich, no tenen avuy l' interés que per nosaltres, els catalans, ha de tenir l' assumpto del Monument al Doctor Robert.

Y no precisament pel fet en si, ni per que s' tracti d' un il·lustre autonomista y gran home de ciencia, sinó per las estupididades ab que han sortit a combatre la voluntat de Barcelona y fins de Catalunya, (que per subscripció popular ha costejat la erecció del Monument) uns quants homes sense conciencia ni amor, ni consideració envers l'home, model d' homes en totas las manifestacions de la seva vida.

Mes que *xerrameca*, cal avuy pensar, y en pocas paraulas dir lo que mou als aca-paradors de la conciencia obrera a fer la contra al Monument del il·lustre patrici, donchs es certament incomprendible que 'ls que predican llibertat fins a embafar, surtin ab despòtics manaments pera oposarse a una manifestació d' esperit purament popular que 'l poble s' proposa realisar en perfecte ús de sa lliberrima voluntat.

Ja no'm vuy deturar en fer ressaltar l' asquerosa, absolutista, demagoga y arxi-despòtica disposició draconiana dels caps-dansers del *trust* que per vergonya de la República s' anomenan republicans; que per riota de la Llibertat s' anomenan liberals y que per sarcasme del Progres s' anomenan progressistas. No'm vuy deturar en aixó, perque en sos periòdichs mateixos no sáben pas com treure arguments pera *incitar* als nostres obrers a *enderrocar* (uy quina por!) el Monument que l' admiració y respecte popular tractan d' erigir al nostre estimat y malaguanyat patrici. Mentre *La Perdida* las empen contra 'l Doctor Robert titllantlo de separatista y fent d' aixó argument pera *demonstrar la ignominia* que l' monument representa, la *Esquella* den Roca afirma que en Robert no fou ni catalanista. Mentre *La Perdida* 'ns presenta a n' en Robert predicant odi a Espanya, la *Esquella* den Roca l' pinta cobert de gloria anatemitant als catalanistas *perque de la seva ombra n' fem pantalla de las nostras mozigangas*.

Aixó ho tracta un aixurit company de redacció y no m' hi deturaré.

Analísant, donchs, el móvil que impulsa als *perdidos* a insultar la memoria del Doctor Robert y a incitar als obrers pera que s' oposin per la forsa brutal a la erecció del Monument, trobem que per lo denigrants no podem estampar els calificatius que s' mereixen. Els obrers catalans, republicans y socialistas, catalanistas y anarquistas, estiman en lo que val la memoria del honorat y sabi Patrici. Malgrat els odís que 'ls sectaris han infiltrat als obrers contra tot lo catalá, no han pogut entelar ni per un instant la unánim admiració de tots, envers el Doctor Robert.

Ells han lograt allunyar al obrer del Catalanisme mentint y fent veure que aquest es enemich de la lliure expansió dels ideals moderns; li han fet creure que 'l Catalanisme es clerical y burgés; li han fet entendre que combatentlo feyan obra bona per la llibertat del proletari. Mes l' obrer catalá raciocina, encare que molts cops se deixa portar un xiquet massa dels cants de sirena, y aquest raciocini qu' en un moment de claretat podria enderrocar el tabernacle inconsistent dels hipócritas profanadors de la llibertat, es lo que han mirat d' evitar, pera evitar aixís aquell enderrocamet.

Perque aquest raciocini, portaria a pen-

sar als nostres obrers que si un home honorat, caritatiu y sabi, que ha escampat entre 'ls pobres el consol y la salut, era a la vegada apóstol d' un ideal, necessariament aquest ideal tenia de esser honorat.

Y essent honorat, l' obrer catalá no hauria estat lluny d' abraçarshi, mes que mes, haventhi ja avuy dintre 'l Catalanisme fort y nutrit element que professa ideals radicalissims en materia social.

Es per aixó que avuy l' obrer catalá ha vacilat al rebre la ordre estúpida dels amos de la seva conciencia, y al vacilar s' ha sentit ferida l' ánima perque ab aquella ordre esborraven barroerament del seu cor una afecció honorada envers la bona memoria del il·lustre Robert.

Es per aixó que 'ls obrers catalans han dit jaixó es massa! Y si be per naturals recels de que 'ls titllin de renegats no han gosat a alzar la seva protesta, la portan dintre de tot de la sev' ánima aquesta protesta...

No temen pas els autonomistas catalans la escomesa ab que han amenassat oposarse al acte de demá. No la temem perque tenim fé en nostres ideals y aquesta fé (y lo que calgui) 'ns fa forts. Però dihem ben alt, perque 'ns consta, que si demá algú promou desordres en el moment de posar la pedra sobre la que reposará l' homenatge que Catalunya tributa al Doctor Robert, no serán pas obrers catalans els que 'l promoguin, sino pínxos pagats que si no s' espavilan trobaran algún bolet escadusser que no tenian.

GNOM

La xiulada del Tivoli

El *trust* es dona als dimonis, el *trust* está aniquilat, el *trust* no pot aguantarse, el *trust* donará'l badall.

D'exclamacions de l'especie que 'ls hi he vingut apuntant, se'n sentían a dotzenas perqu'ls volia escoltar. Era aixó a la matinata del dissapte qu'hem passat quan la gent se retirava y's quedavan sols els bars y's cafés de... concurrencia y algun que altre Restaurant, esperant l'última copa ó l'últim *quidam* que allá demanés una torrada ó una coca de Montblanch, ja que la *cuesta de Enero*, com diuen els castellans, es difícil de pujarla per aquell que no té rals. Endemés el clamoreo que, com deya, era important, va ser degut a un suceso, forsa re-particular.

Jo per sapiguer la causa, tractantse del *trust*, es clar, vaig anarmen desseguida cap a *La Publicidad* (1) prò com que jo ja sabia com vostés suposarán, que allí un *perdigot* no hi entra ni acompanyat d'en Marial, velshiaquí que m'estaciono prop de la porta plantat, fent companyia als curiosos que com jo feyan de nús. ¡Era hermos, era sublime! com diria entusiasmada, en Costa *escribint la tesis* d'un discurs de'n Buxó y Rach. S'hi notava desseguida una angunia general y un desconcert tan terrible d'imprecacions y de planys, que jo ja creya arribada l' hora de veure entonar el *de profundis* horrible del partit republicá. Els uns parlavan ab rábia y molts anavan voltant compungits al torn del *eje*, perque'ls hi dongués detalls. Ningú sabia esplicarse dels qu'estavam escoltant tantas *idas y venidas* tanta fressa y guirigall, fins que al últim D. Eusebio, com el més interessat en que'l régimen que impera no se'n vagi a ca'n Pistras, va fé'l pobre ab inconciencia que descobrissim ben clar els que'l miravam de fora, l'incógnita del trasbals d'aquell maniga-manega dels *peixos* republicans. — ¡Senyors! cridava estirantse els sis ó set cabells blancs que porta a n'el pom d'escala, — ¡aixó está ben reventat!

(1) Entenguts *La Perdida*.

jo fa temps que la temia l'espatotxada final, y es que'l poble no endevina que no som republicans. — Qué passa? — va d'in Porrera, que's veu que's forsa ignorant. — Que a n'el Tivoli, a las onze d'anit y representant, alló d'aquella llanterna que fa en colors violats las nacions d'Europa, asiáticas y africanas del voltant, va tocá'l torn a l'Espanya y al sortí'l Rey ¡pataplá! arrian una xiulada sense pogués fer callar, que, noys, semblava una gabia plena d'aucells...

— Enterats, prò no n'hi há per... — Sabatassas, no veus qu'aixó vol dir clar, que si are vé a Barcelona com ja haviam acordat, aquesta massa... *inconsutil* que no pensa ab el seu cap y no comprén la comedia que aném a representar, podrá fé una... *etzegallada* y tot anirá a rodar y ja no podré sé alcalde de Rey, ni podré estrenar aquella *xacolatera*, que guardo nova y llamant. — Ja ho entench, per *recibirlo*, — ¡Y donchs per qué, carcamal! — Sí, te rahó senyor *Sebio*, gracias d'haverme enterat.

PEP DE LA TRALLA.

Las disfressas al Liceu

La veritat avans que tot! Els haig de confessar ingénuament que m'creya trobar grans dificultats per obtenir una invitació del Gran Ball de Máscaras del Liceu, prò no ha sigut aixís. Quant més preocupat estava, vareig veure ab el corresponent assombro que l' meu barber tenia un cartell penjat a la paret que deya: *Se venden invitaciones para el Gran Baile de Máscaras*, etc., etc.

Per tot te deixo, vareig dirme.

— Vinga una invitació...

— Si es servit...

Toquém y toquém, y ¡en paus!

Ordres desseguida perque m' treguin la pols del frach... respallada a la trona y no descuidar cap detall per donar el cop...

Per fi arribá l' hora: cap al Liceu falta gent... Es a dir, de gent no n'hi faltaba: n'hi havia molta y escullida. El cop de vista que presenta la sala es encantador, val a dirho. Els amichs Vilumara, Junyent y Gual s'hi han lluhit de debó...

— Qu'es alló?... En Junoy ballant ab una parenta seva?

— No, home! Es la parella de negres del Cake-Walk, que ha vingut de París expressament per aquesta festa.

— Que ho diu de debó aixó?

— Sí, senyor. De qué s'estranya?

— Qué vol que li digui! Trobo que no n'hi havia necessitat. Si no ho es, podria serho.

— Que ha vist a n'en Corominas a n'el grup de las obras d'en Verdi?

— No.

— Donchs... anava de *Otello*. Que no ho sabia vosté que fa un quants anys qu'el va representar a n'aquell teatre?

— Qui, l'Eje?

— Ell, en persona. Fins ara no s'en havia adonat que fés comedia?

— Home, qu'en fés are, si que m'en havia adonat, prò no sabia que ja n'hagués fet avans.

— Sempre ha fet lo mateix, sense distinció de papers: encara que ha tingut més vocació pels ridicols.

— Digui, vosté que resulta estar més al tanto: qui son aquells que anavan al costat del palanquí portant ventalls enormes?

— En Costa y en Jordá, que fan de comparsas.

— No es pás un paper gayre lluhit.

— Donchs, encara gracias.

— Carat! Sembla que allí al costat de la cascada hi ha un senyor qu'está molt preocupat.

— No parli més: es en *Don de Buen*, que fa la mar de rato qu'está mirant si las *estalactitas* son huyals de *provoscidos* ó *antifáceos*. Oh! Y lo bó es que tenia de sortir a la Cavalcada a fer de os del *Sigfried* y ha fet tart.

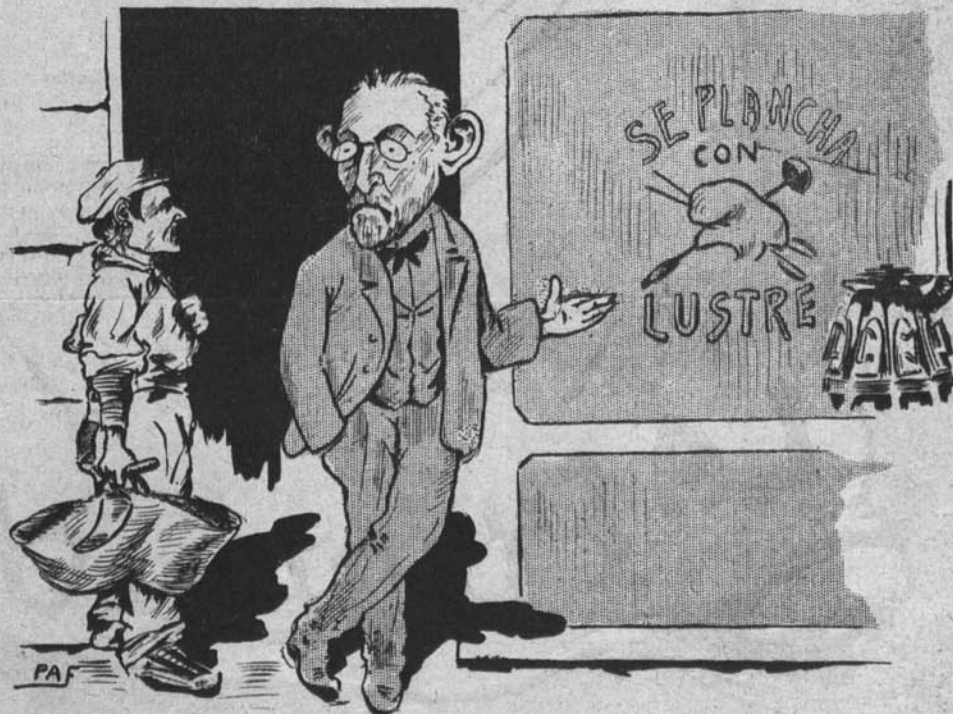
— Aixó l'hi estranya? Com si no'n fés sempre. Veigi, are darrerament, va tardar a decidirse, prò finalment ja va veure com ho va fer.

Després de donar uns quants toms per la sala y quant ja anava a sortir, aburit de tantas *serpentinadas* y *confettis* y... de tantas trepitjadas, m'en adono que'n un recó, voltat d'unas quantas personas, hi jeya un bulto: m'hi acosto y veig qu'era el Maleta vestit de «Mimi» de *La Bohème* y que acababa de desmayarse a consecuencia del esglay que l'hi produhí l'haver vist un que anava disfressat de *Cu-cut!*, no tornant en sí, fins que va veure que'l que duya aquell disfrás no era altre que'n Llopis de *La Esquella*.

No vareig volguer saber rés més y vareig anarmen després d'haver prés algunas notas sobre las disfressas més notables per poguerlas donar a nostres llegidors:

Las planxas de la «La Perdida»

LA PUBLICIDAD

— Digui, Sr. Corominas, ¿que no farán rectificar alló que diu LA TRALLA en las «Xurriacadas»?

— No.

— Donchs me sembla que fan una planxa.

— Aixó ray; ja es especialitat de la casa!

D. Lorenzo. — De metje (sigle XIX).
 Roca y Roca. — De frare de La Favorita.
 Nello. — De conserje de la Cámara de
 Comercio (época actual).
 Moles. — De patje (de todas épocas).
 Junoy. — De pendonista (manresá).
 Bahía y Andrés. — De llimpiabotas (si-
 gle XV).
 Buco. — De granota.
 Avila. — De «luces» (época del Costi-
 llares).
 Mundi. — De mapa.

Y aixis uns quants més, tots ab una pro-
 pietat espatarrant. ¡Ah! Vareig véurehi
 també (entre altres), vestits ab rigurosa eti-
 queta, l'Anglés, el Zurdo y en Porrera.

Moltas notas més vaig pendre, pro ni
 l'espai ni el Director me permeten trans-
 metralshi. Sols els diré que quant deixaba
 el teatre vaig toparme ab nostre Gnom,
 u'estava embadalit contemplant al gran
 Berenguer, y dich embadalit, perque tot hi
 passarli frech á frech ni va véurem.

F.

Una visita al Alcalde

— Lo senyor Batlle es aquí?
 — Sí; fassí'l favor d'entrar.
 — No m'hauré pas d'esperar?
 — No, miri, ja'l veig allí.
 — Sa Excelencia com ho passa?
 — Molt bé y vos?
 — Per ara bé;
 li venia á fer saber
 que'l meu carré es una bassa.
 — Y donchs?
 — Sí, tal com ho sent,
 ab las plujas d'aquets dias....
 — Bé, vaja, aixó son manias
 que agafa sempre la gent.
 — No senyor qu'es vritat certa;
 y aixó que li dich del meu
 passa també á tot arreu
 y tothom ha de está alerta,
 perque es clá ab el fanch que hi há
 tothom que hi passa s'enfonza.
 — Bé, vaja, voleu callar?
 vos dich que no siguen llonsa.
 — Pró miri....
 — Qué haig de mirar;
 l'altre dia vaig sortir
 y ni al anar ni al venir
 una gota'm vaig mullar.
 Pró....
 — Encara no m'enteneu? —
 no sigueu tan paperina.
 — Veuré; vosté com camina?
 — Ah! jo ab cotxe.
 — Donchs jo á peu.

UN BREVARI.

¡Esbirros!

Ab pena y fástich á la vegada vaig á
 ocupar-me avuy dels insults que á la bona
 memoria del Doctor Robert han llensat el
 diari més esbirro de Barcelona, *La Publi-*
cidad y el seu clavegueró *La Esquila de*
la Torratxa; y sobretot dels insults que á
 la classe obrera dirigeixen, creyentla prou
 malvada é inconscient per respondre als
 seus instints selvatjes de que enderroquin
 el monument de un home tot cor, tot al-
 truisme, tot abnegació, qualitats que no
 han passat desapercubudas per los obrers
 catalans, fins al extrém de haversen la-
 mentat en los mateixos casinos republicans
 de las innobles intencions de aqueixos dos
 periódichs, protestant de que ells may se
 prestarán á cometre las intamias á que vol-
 drian portarlos uns quants homes indignes
 de trepitjar la terra, homes sens patria, sens
 ideals, sens respecte, moguts sols per lo
 despit, la enveja y sols per fins bastars pro-
 pios, no mes que dels impotents com ells.

Mes hasta aquí compendriam, si es vol,
 els insults de un Lerroux ó de un Ardid á
 tot lo catalá, al cap y á la fi desferras de
 un altre poble, detritus de una rassa ex-
 pulsada de per tot arreu per lo seu quixo-
 tisme, fills de aquesta rassa dominadora
 que se ha fet aborrible sempre allí ahont
 ha póssat la seva petja, conculcant la lli-
 bertat y trepitjant los sentiments més ín-
 tims dels pobles per ella dominats.

Aquestos, donchs, están en carácter y
 fins honran á la nostra terra ab los seus
 insults.

Mes lo que no té explicació de cap mena
 es que un home catalá de naixensa y abans
 catalanista y clerical, tot d'una pessa, es
 prestí á fer lo paper de Judas de la seva

patria natural, per petitesas y miserias com
 ho fa'l senyor Roca y Roca.

Aquí'l teniu, obrers, aquest home, que
 contradiu obertament lo que diu *La Pu-*
blicidad, are'ns surt diguent que sí, que'n
 Robert era un home molt honrat y bonda-
 dós, etc., etc., pero que per aixó no's deu
 permetre la erecció del monument, exci-
 tantvos á vosaltres, per que vos hi oposeu
 per la rahó de que tal monument repre-
 sentaria un reto á la fraternitat espanyola.

¡Hipócrita! es veu que no té prou pit
 per dir lo mateix que *La Publicidad* y va
 rastrejant, rastrejant, per acabar predicant
 lo mateix que'l diari adulador de els Portas
 y Marzó.

Aquí'l teniu al Sr. Roca y Roca, ex-di-
 rector de *El Eco de las almas del Purgato-*
rio, el que tractá casi de lladre al Doctor
 Robert poch moments després de mort.

Aquí el teniu aquest fracassat de tots los
 partits, aquest lacayo d'en Lerroux, que á
 fi y efecte de que'l fassí diputat no té in-
 convenient en ferir els sentiments del ver-
 dader y honrat poble catalá, atiant als
 obrers que fassin una selvatjada, que no la
 farán, perque ells y las demás classes so-
 cials y honradas de aquesta terra estimavan
 al Doctor Robert, á qui tots els Roca y Rocas
 no li arribarán may en honradesa y bons
 sentiments á la sola de la sabata.

No, y cent vegadas no; els obrers cata-
 lans no'ns hi oposarém á tot alló que siga
 honrar la memoria de un fill honrat é illus-
 tre de Catalunya; el monument se aixecará
 mal l'hi pesi al Sr. Roca y Roca y á tota la
 foresteralla que viu de nostres suhors per
 després insultarnos.

Lo senyor Roca y Roca, fent de traydor
 de sa terra, podrá alcansar un' acta de di-
 putat que representarà els trenta diners
 que li donaren á Judas per véndrers el seu
 Mestre.

Els que l'atían li darán els trenta di-
 ners, mes nosaltres li donarém un altre
 cosa: li donarém un dogal per penjar-se.

Es lo premi que's dona á tots els Judas.

FIBLÓ

Una Carta interessant

Barcelona 21 de Janer de 1904.

Senyor Director de LA TRALLA,

Present.

Molt senyor meu: Me prenc la llibertat de
 endressarli quatre ratllas á fi de que'l poble
 sápija á qui cab l'honor d'esser l'autor ó quan
 menys haver inspirat l'indecent article contra'l
 monument al Doctor Robert, publicat per *La*
Publicidad, diari que per vergonya de la gent
 decenta's publica á n'aquesta capital; y l'autor
 no es altre que'l senyor Salvador Sampere y
 Miquel, federal de llautó, com vaig tenir ocasió
 de probarli fa dos anys en *Las Noticias*.

Es el cas, senyor director, que trovantme'l
 dissapte passat, dia 16 del corrent, en la platea
 del Gran Teatre del Liceu ahont se representava
 l'òpera «Garin», al executar-se'l quart acte vaig
 sentir una conversa que'l senyor Sampere y
 Miquel sostenia ab un amic seu qu'estava asse-
 gut davant meu, sense tenir en compte qu'es
 propi de gent inculta molestar al públich ab la
 xerrameca, donchs l'home, qu'es veyá qu'estava
 indignat per semblant fellonia, aixecava la veu
 més de lo que'l respecte al públich permet.

Tot lo que va dir el senyor Sampere y Miquel
 al seu company de butaca, es calcat á lo publicat
 en *La Publicidad* del dilums prop-passat; qu'en
 Robert no tenia la talla per ferli una estatua y
 menys en la Plassa de la Universitat que per sa
 importancia resulta la segona de Barcelona, que
 aixó no's podia tolerar, qu'en tot cas ahont li
 correspon, y ab prou feynas, es á un suburbi ó
 arrabal, etc....

Tals disbarats va dir, que vaig creure que no
 estava ben centrat. Es dir lo mateix que porta
La Publicidad, deya ell, per lo que'l crech que
 de la gran pensada; y com se vulga que la
 colossal figura del Doctor Robert, més admirada
 será per las generacions del pervindre que per
 las actuals, es bó que las primeras quan admirin
 el magnífich y merescut monument que tot
 Catalunya li dedica, sápijan que hi va haver un
 senyor que creya indigne al Doctor Robert de
 ocupar l'esmentat lloch, per no tenir la talla
 requerida y per aixoplugarlo una bandera secta-
 ria y antidemocrática, que de tal califica aquest
 senyor á la gloriosa bandera catalana y que
 aquest senyor per vergonya dels fills d'aquesta
 terra era catalá y's deya Salvador Sampere y
 Miquel.

Crech que á n'el número próxim de LA TRALLA
 mereix que li dediquém el principal monument,
 que se l'ha ben guanyat.

Dispensi, senyor director, la molestia que li
 ocasiono y disposi de son afm. S. S.

Joseph Arró Espila.

La moralitat al Liceu

El Porter. — No pot entrar vosté.

Corominas. — Per qué?

El Porter. — Perque vosté es home públich.

En Romero Roble-
 do está molt enfadat
 perque no han con-
 decorat á cap dels
 amichs qu'ell va pre-
 sentar perque l'isgor-
 nissiu ab alguna medalla ab motiu de la
 festa onomástica de D. Alfons.

Sabs que ho fa aixó? Donchs ho fa que
 comensas á perdre l'humor y ja no sabs
 fer ni pallassadas. Y á n'els Palaus volen
 jotglars aixerits y no ensopits. La Presi-
 dencia del Congrés t'ha fet tornar massa
 serio!

Perque D. Ramón de Viala, ex-auditor
 de Guerra y distingit advocat, va anar á
 Sant Martí del Canigó ab ocasió de cele-
 brarshi 'ls Jochs Florals de 1902, que com
 se recordará va suspendre l'autoritat mili-
 tar á Barcelona, ha sigut condemnat á un
 mes d'arrest en lo castell d'Hostalrich.

No podém dir lo que voldriam y per
 aixó'ns limitém á donarli més que'l pésam,
 la enhorabona, perque hi han condemnas
 que honran.

Vallés y Ribot, mira que se t'enfadará
 l'amo si vols plantar botiga.

Se necessita tota la teva desaprensió pera
 volguer celebrar la fetxa del programa fe-
 deral. No veus que lo que t'ú has de cele-
 brar es la fetxa en que t'has rifat aquest
 programa, passante al moro?

Un'altra vegada no't farán diputat els
 den Lerroux... por malo.

Lo Sr. Marial no s'ha dignat contestar
 á las preguntas que en un de nostres nú-
 meros passats li féyam.

Molt bé, Sr. Marial, molt bé. Nosaltres
 las doném per contestadas, donchs el qui
 calla otorga, y vosté calla com un mort.

Y are un prech, y no s'enfadi, que tin-
 dria dos treballs.

Per la bona memoria del Sr. Pi y Margall
 no segueixi dihentse federal, per la senzilla
 rahó que lo que vosté fa ab lo cap, ho desfá
 ab els peus.

Avuy per avuy dona més posarse á las
 ordres d'una neula com en Corominas y
 terse súbdit del Emperador dels Cacahuets
 y esclau d'aquella negació de la llibertat y
 la democracia *D. Nicolás I el Pontífice*.

Per molts anys, Sr. Marial, *concejal por*
derecho divino; per molts anys y bon profit.

* *

La minoria republicana vol presentar al
 Congrés una proposició pera depurar res-
 ponsabilitats sobre la pérdua de las colonias.

Si aixís fos y justicia hi hagués, *La Per-*
dida, *El País* y tots els diaris de la Corte
 haurían d'anar á presiri.

* *

Perdida, *Perdida*, que te'n vas de la
 llengua y no podrás contenirte! Pensém
 que va per nosaltres alló que deyas en uns
Ecos políticos de dias enrera:

«Siquiera los regionalistas en sus albañales dan
 muestra todas las semanas de que nadie les aven-
 taja en el insulto soez, en injuriar y calumniar,
 amenizándolo todo con una serie de chistes de
 cuadra que son el encanto de los afines de seme-
 jantes productores de ingenio.»

Chistes de cuadra, eh? Donchs de qué
 vols que siguin, si van per vosaltres els
 chistes? També es vritat que aquestos son
 el encanto dels afines. Tant es aixís, que
 encara's comenta la filípica que vam clavar
 al amic Junoy, sense que aquest indivi-
 duu hagi contestat á las claretats ab que li
 varem enfosquir la valentia.

Que cou? Donchs poseushi fullas!

* *

D. Alfons XIII, ab motiu de la recepció
 de Palau el dia del sen sant, va veure á
 n'en Silvela y li va dir:

— *Ya veo que aunque se considera usted*
muerto para la política, no se olvida aún de
los ricos.

En Silvela, molt emocionat, va contestar:
 — *Para actos en honor del Rey, yo no es-*
toy nunca muerto.

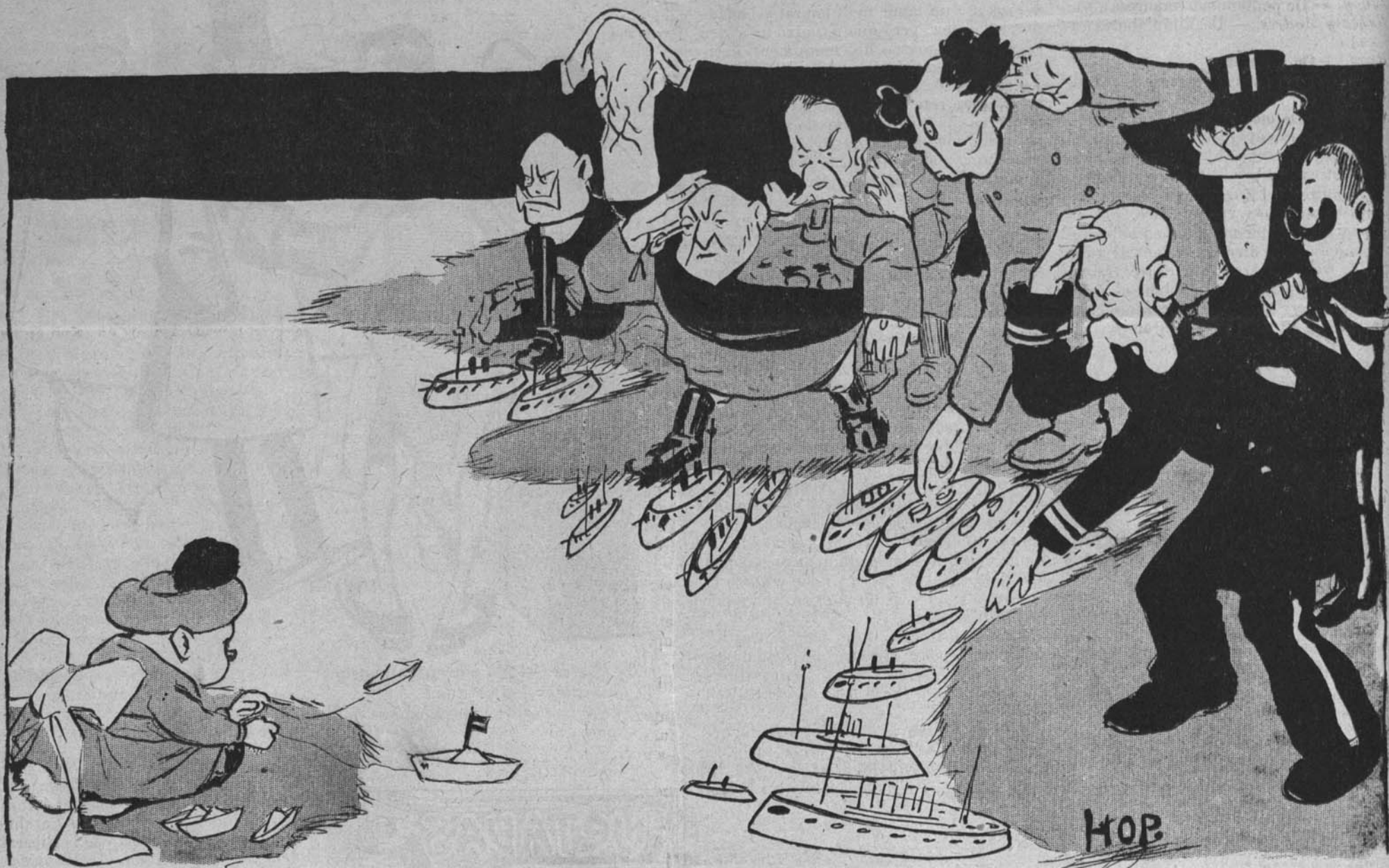
Trobo que podia afegir:
 — *En cambio para España he sido siem-*
pre un muerto que la patria ha tenido que
cargar.

Com molts d'altres que'n coneix.

* *

En Salmerón se proposa moure tabola
 en el Congrés perque'l Gobernador de Ma-
 drid no deixa exhibir fotografias del quadro
 de Rubens *Las tres Gracias*. Y trobo que

La Nova Esquadra

!!! Aparteu las criaturas !!!

fà bé. El Governador no deu haver de prohibir tal cosa, perquè per aquest camí com se comprén que's deixessin vendre'ls retrats d'en Salmerón, d'en Lerroux y demás *gracias* republicanas? Ja veuen els obrers de Barcelona com els seus elegits fan feyna en el Congrés y's preocupan dels interessos del proletari barcelonés!

* *

Inútilment hem esperat que'n Junoy contestés als càrrechs concrets que li feya en un dels números passats l'obrer Llangort, y aixó que van corre ab insistència veus de que volían assaltar aquesta Redacció pera ferse la lley.

No hem tingut tanta sort, ab tot y saber de bona tinta que l'interessat ha tingut esment del «Comunicat» de referencia y que s'ha comentat molt entre'ls concurrents a la *Fraternitat* de Barcelona y de Gracia lo contingut del nostre darrer número extraordinari.

En cambi hem rebut cartas de felicitació a trompons y un bon aplech de datos pera acabar de posar de cos present a n'aquesta colla de vividors sense consciencia, que no tenen repugnancia en fer negoci ab els ideals que de bona fé segueixen la majoria dels obrers catalans. Y are á tots mercès, y á n'en Junoy més cutis.

* *

Diuen que'l Governador va detenir els telefonemas que'ls corresponsals dels periódichs de Madrid varen depositar pera comunicar la xiulada ab que'l públich del Circo Equestre va rebre'l retrat de D. Alfons al ésser projectat sobre la *coupletiste* Mlle. Zezette.

¡Sempre la mateixa previsió en amagar al Rey l'estat d'ánim dels seus *súbdits*! ¿No valdria mes que n'estés enterat de lo del Circo, senyor Governador?

Si jo fos Rey mes m'estimaria saberho, pera obrar en conseqüencia.

* *

S'ha destapat la... El Congrés ha obert las portas y ja tornem á serhi.

En Silvela petit ha parlat molt y malament. Ha dit que'l Govern ha nombrat alcalde de San Feliu de Llobregat á... ¿qui dirian? ¡A un separatista!

El Senyor Junoy ha rectificat pera dir que ha nombrat dos separatistas.

Qu'el que s'ha nombrat per Sant Feliu de Guíxols es separatista y *faccioso* y la mar de tonterias.

Junoy, mira que anar á abocar la rabia al Congrés fa molt criatura.

A n'aquí't volem veure maco (dispen-sim que falti á la vritat.) Cumplint lo que vas prometre de que acceptarias una controversia pública ab un obrer catalanista.

Potser no vols perquè no't vols tractar ab *hijos espúreos* oy? No siguis tan patriota ni tan poca... dallonsas!

* *

En Marquina's queixa de la poca venda de llibres que hi ha á Espanya.

¿Quántas odas t'han quedat?

Jo coneix un cansalader que te las comprará si es que no son talladas.

¡Apa aprofita la ganga!

De fora

Lo que defensa en Vallés y Ribot

Gavá. — L'ambició d'un potentat ha portat á aquesta comarca lo pánich y l'excitació

Nos referim á lo que passá á Gavá y Castelldefels ab motiu de las pretensions que té lo milionari Manel Girona, qui invocant uns drets de feudalía com á successor per compra del Senyorriu de la Baronia d'Aramprunyá, se creu tenir domini en unas terras que si no fos divolít ja per lleys dictadas, s'haurien prescrit per la acció progressiva del temps en que vivim.

Y aixó ho sab tothom com també sab que

aquellas terras anomenadas *sorras* ó *marinas* de Gavá y Castelldefels eran uns terrenos més baixos que'l mar y per consegüent fangosos, improductius, erms y verdaders focos d'infecció y paludisme, y que sols la constancia y fermesa d'aquells pagesos, tramesa de pares á fills, s'ha pogut convertir aquells fangars en camps de cultiu y producció portant en aquella comarca lo sanejament y la riquesa.

Y are qu'está tot arretglat, are que la verdor cubreix aquells soralls sense que jamay cap apoyo ni protecció hagin tingut, are que aquells pagesos comensen á fruir de sos treballs y suadas, l'esperit feudalista d'un potentat los endogala y'ls hi exigeix indignes condicions ab amenssa de la total usurpació d'aquellas terras.

Empró no es aixó lo més indigne, no es la *omnipotencia* del opulent que fá *mourer* casi sempre tot l'*engranatge* pera agarrar al poble, sino que hi há quelcóm més y aixó convé que ho sápigam tothom, tan sols sigui pera desenmascarar á un de tants farsants y vividors de la política, que'n la tribuna combaten sectariament lo que per un grapat d'or llensat á sos peus defensen en son bufet.

Es necessari que se sápigam que l'advocat á sou del opulent Girona, pera que en documents, informes y vistas judicials l'enlayri y'l defensi contra aquells pobres, es un d'aquells oradors que junt ab en Lerroux ha predicat y predica contra'l capital, la burguesia y contra la propietat y la tiranía, es un mal anomenat federal que may s'ha recordat del seu mestre ni de son programa, ja que si fos aixís se recordaria qu'en lo programa federal hi há quelcóm contrari á lo que defensa; es aquell que anys enrera en el Panadés aixecá la qüestió dels *rabassaires*, es l'oncle d'aquell *noy* qu'en l'antepenúltima legislatura se presentá com á candidat en un meeting de propaganda electoral á Gavá després d'haver dit pestes y insultat als catalanistas deya que solo los *republicanos federales* podian defenderles contra la indigna espoliación con que les amenazaba el sucesor de la Baronia de Aramprunyá, y altres conceptes per l'istil contra'l capital, la propietat y la burguesia; es aquell que l'actual diputat á Corts pel districte d'aquella Comarca, qui, tal igual que son parent, també tractá de la qüestió de *sorras* ab quatre paraulas fortes en contra dels drets que's pretenen invocar, empró encara es l'hora que abdos, res hagin fet en favor d'aquells terresans y finalment qui treballa y defensa en los tribunals els drets de feudalía invocats per lo Sr. Girona en contra dels *sorralles* de dits pobles de Gavá y Castelldefels es, *nada menos* l'advocat DON JOSEPH MARÍA VALLÉS Y RIBOT.

Concursos de LA TRALLA

(Vegis el número anterior)

COUPLET

AVIS

La falta material d'espai no' permet publicar la llista de composicions rebudas pera'ls dos concursos que anunciém en nostre número anterior. Ho farém en nostre número vinent.

Además nos cal advertir qu'e el butlletí ahont deu escriure's el *couplet*, ha passat per equivocació un espai per omplir que diu (nom y apellido.) Preguem donchs als concorrents al concurs literari que deixin d'omplir l'esmentat espai, y envihin el nom y apellido baix un sobre clós.